

Περιεχόμενα

1. Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟ ΠΑΡΟΝ 19/06/2021 σελ.2
2. ΘΕΑΤΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΜΑΡΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ 19/06/2021 σελ.20

1. Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΟΘΕΣΗ

Μέσο: ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ημ. Έκδοσης: . . . 19/06/2021 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 19/06/2021

Σελίδα: 2

Η αγάπη για ένα παιδί είναι μεγάλη υπόθεση

Τελικά, τι σημαίνει αντιπολίτευση; Να είμαι αρνητικός απέναντι σε όλα απλώς για να δημιουργώ αντιπαλότητα ή να κοιτώ τα προβλήματα στα μάτια και να ψέγω την πολιτική, που χρόνια δεν μπόρεσε να εξασφαλίσει μια ζωή πιο εύκολη σ' αυτούς που αγαπούν τα παιδιά, αλλά δεν έχουν τα απαραίτητα, ώστε να προσφέρουν μια ζωή κανονική σ' αυτά; Άλλωστε είναι επιλογή του καθενός η δημιουργία οικογένειας ή η καριέρα.

Και είναι αλήθεια ότι περνούν τα χρόνια γρήγορα όταν αφοσιώνεσαι σε εκείνο που σε ενδιαφέρει πιο πολύ. Σου χτυπά το κουδουνάκι του κινδύνου η δια-

φήμιση ότι στα 46 είναι πολύ δύσκολα να κάνεις παιδιά. Εκτός πια και αν αφεθούμε στην προθυμία και την αγάπη των ομοφυλόφιλων, που εκτός του ότι μπορούν να κάνουν οικογένεια, μπορούν να αποκτήσουν και παιδιά, γιατί έχουν ανάγκη να νιώσουν τον ερχομό ενός παιδιού στη ζωή τους, που θα του δώσουν αγάπη και θα την πάρουν πίσω. Κανείς δεν εμποδίζει κανέναν να κάνει ό,τι θέλει, όμως οι γέροι μας είναι περισσότεροι από τους νέους μας. Δεν είμαστε

Της
**ΕΛΕΝΗΣ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
- ΛΑΜΠΡΑΚΗ**

μια μεγάλη χώρα, ένα κομματάκι στον χάρτη της Γης είμαστε και συρρικνωθήμαστέ όλο και περισσότερο.

Σε λίγο θα μας πουν οι γείτονες «χωράτε και μέχρι τα Τρίκαλα» και θα κομπάζουν επειδή δεν έχουμε ούτε το 1/3 του πληθυσμού τους. Δεν είναι λοιπόν αντιπολίτευση να σου θυμίζει κάποιος ότι θα εξαφανιστείς λόγω της **υπογεννητικότητας**. Θέμα είναι οι σημερινές δυσκολίες της κάθε μέρας, καθώς η ζωή εξελίχθηκε και δεν είναι όπως εκείνη προ του '40, και μετά, που η οικογένεια είχε άλλη εικόνα.

Ήταν, θυμάμαι, ο πατέρας, η μητέρα, ο παππούς, η γιαγιά και τα παιδιά. Τα βράδια, γύρω από ένα πλουσιοτραπέζι από χαρές, από λόγια, από τρυφερότητα κι ένα καρβέλι ψωμί, ήταν όλοι ευτυχισμένοι.

Τα παιδιά μεγάλωναν και κανείς δεν μπορούσε να αφαιρέσει όνειρα και ελπίδες. Άλλωστε πώς βγήκαν οι σημερινοί επιστήμονες; Μήπως τους έριξε κανένα αόρατο χέρι στη γη; Παιδιά μεροκαματιάρηδων ήταν και έφτασαν μέχρι τα ξένα πανεπιστήμια, επειδή κανείς δεν τους το απαγόρευσε, έγιναν διαπρεπείς καθηγητές, εκεί που τους βγάζουν όλοι το καπέλο και τους τιμούν.

As έρθουμε λοιπόν στα συγκαλά μας, η εξυπνάδα είναι να τα πετύχεις όλα. Και η αγάπη για ένα παιδί είναι μεγάλη υπόθεση, όμοια με την επιτυχία στην καριέρα. Γι' αυτό και η γυναίκα της διαφήμισης, όταν καταλαβαίνει πως έφτασε στα 46 άκληρη αισθάνεται να μοιάζει με έναν σπασμένο καθρέφτη που αφήνει να φαίνεται το πρόσωπό της μισό. Θλιβερό από την έλλειψη μιας μικρούλας αγκαλιάς, που απλώνει τα χεράκια για να την οδηγήσεις στα πρώτα της βήματα.

2. ΘΕΑΤΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΜΑΡΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Μέσο: ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 19/06/2021 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 19/06/2021

Σελίδα: 20

Θεατές του δημογραφικού μαρασμού της χώρας

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
Παπαγεωργίου

Εάν αύριο ή μεθαύριο έπαιρνα την απόφαση να διεκδικήσω το Ρολάν Γκαρός για να «εκδικηθώ» για την ήττα Τσποπά, βγαίνοντας και διαλαλώντας την απόφασή μου σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης, σε γνωστούς και φίλους, το πιθανότερο είναι ότι όλοι θα με έπαιρναν στο ψιλό. Θα μου έλεγαν ότι δεν προλαβαίνω πλέον να κάνω πρωταθλητισμό στο τένις, επειδή έχω ήδη πατήσει τα 40. Σκεφτείτε να τους απαντούσα ουρλιάζοντας ότι δεν θα μου πουν τι θα κάνω με το σώμα μου, να τους κατηγορούσα για έλλειψη ενσυναίσθησης και φυσικά να πασπαλίζα με κατηγορίες για σεξισμό όποιον είχε τολμήσει να εγείρει το ζήτημα της ηλικίας. Κάθε λογικός άνθρωπος θα έλεγε «πού να μπλέκω» και

θα συνέχιζε τη δική του πορεία, γνωρίζοντας το ανούσιο των προσπαθειών μου και κουνώντας απλά το κεφάλι του λόγω της απόφασής μου να ζω με ψευδαισθήσεις. Άσε τον τρελό στην τρέλα του.

Το αυτό συνέβη και με το συνέδριο για την υπογονιμότητα που ακυρώθηκε λόγω των αντιδράσεων φεμινιστριών στο twitter, οι οποίες ακολουθήθηκαν από μια σειρά shows, όπου οι συμμετέχοντες, ιατροί, ιερείς και όποια άλλη ιδιότητα και εάν είχαν λιντσάρίστηκαν, ενώ ενδιάμεσα οι θεαματικοί φορείς της χώρας, προκειμένου να μη βάλουν απέναντι τον όγκο των ιεροεξεταστών του twitter, αποστασιοποιήθηκαν.

Οι άνθρωποι λοιπόν που διοργάνωναν το συνέδριο αποφάσισαν

να μην το κάνουν και να μείνουν απλοί παρατηρητές τόσο του δημογραφικού μαρασμού της χώρας μας όσο και της αγωνίας που θα βιώσουν κάποιες γυναίκες – ίσως και από αυτές που χτες καταφέρονταν εναντίον τους με δριμύτητα – όταν συνειδητοποιήσουν ότι το τρένο της μητρότητας σφύριξε κι έφυγε.

Εάν κανείς έμπαινε στην ουσία των αντιδράσεων, θα έβλεπε ότι δεν ήταν απλά παράλογες, αφού στο ίδιο το σποτ που αποτέλεσε την πέτρα του σκανδάλου ήταν σαφές ότι αυτό απευθυνόταν σε γυναίκες που θέλουν να γίνουν μητέρες και όχι έτσι γενικά και απροσδιόριστα στο σύνολο των γυναικών της χώρας. Όσες λοιπόν δεν ήθελαν τη συγκεκριμένη στιγμή θα μπορούσαν απλώς να μην ασχοληθούν.

Δεν συνέβη αυτό όμως. Αντιθέτως είχαμε μια «εξέγερση». Ήταν όμως αυτή η εξέγερση κάτι που σχετίζεται με τα ζητήματα της γονιμότητας; Θεωρώ πως όχι. Εχω την εντύπωση ότι στο επίκεντρο ήταν η «υποψία» που γεννούσε το πλεοσπικό σποτ πως οι αποφάσεις μας στη ζωή αυτή έχουν συνέπειες. Σήμερα, που η καταναλωτική κοινωνία απαιτεί να ζούμε σε ένα διαρκές παρόν, το να υπενθυμίζεις σε κάποιον ότι οι αποφάσεις έχουν συνέπειες, πολλές φορές μη αναστρέψιμες, είναι έγκλημα καθοσώσεως. Οπότε αυτοί που «εγκλημάσαν» κατ' αυτόν τον τρόπο θα κάτσουν στην άκρη και θα παρακολουθούν τι συμβαίνει στη χώρα μας. Φρόνησαν γι' αυτό οι παράλογες αντιδράσεις.